

In fragmentul prezentat in carte, Mihai Eminescu prezinta lupta de la Rovine si face portretul in antiteza a celor doi conducatori de osti , Mircea care conduce armata romana, si Baiazid sultanul otoman.

Caracterizarea lui Mircea este dominata de ospitalitate, calm, buna-intelegere si echilibru, calitati caracteristice poporului roman.

In primele randuri ale fragmentului este prezentat sentimentul de superioritate pe care-l are Baiazid fata de Mircea. Baiazid ii vorbeste domnitorului pe o voce ridicata si plina de dispret. In contrast cu Baiazid, Mircea nu ia in seama vorbele pline de laudariosenie si este calm pe tot parcursul poeziei. Mircea il primeste cu ospitalitate, desi nu ar trebui pentru ca Baiazid nu a fost intelegat si ii vorbeste lui Mircea de pe pozitia invingatorului. Voievodul nu se sperie de vorbele lui Baiazid, dar el nu doreste razboi, ci doreste pace pentru ca el nu vrea sa sacrifice oameni nevinovati . El vorbeste in numele poporului si de aceea ii spune pe fata tot ce are de zis: „De-o fi una, de-o fi alta... Ce e scris si pentru noi\ Bucurosi le-om duce toate de e pace, de-i razboi.” Desi cu modestie, este foarte ferm si net, in ceea ce spune si sub nici o forma nu face compromisuri in ceea ce priveste soarta tarii.

Ca sa-l impresioneze, Baiazid ii povesteste lui Mircea prin cate batalii a trecut, ce victorii stralucite a obtinut. Eminescu face intentionat o inversiune de date istorice, astfel ca Baiazid se lauda cu victoria asupra cruciadei crestine de la Nicopole si cu faptul ca a cucerit Imperiul Austro-Ungar ajungand cu armatele sale pana la Roma, in mijlocul Europei.

Chiar de la inceput discursul lui Baiazid este incisiv,ba chiar jignitor, numind armata romana si pe conducatorul sau un ciot care este cu neputinta sa-i stea in cale. „Cum cand lumea mi-e deschisa a privi gandesti ca pot\ Ca intreg Aliotmanul sa se impiedice de-un ciot?”. Si mai mult, Baiazid il numeste cu mare dispret il numeste „batrane”. „O, tu nici visezi batrane, cati in cale mi s-au pus.....”, „Si de crunta-mi vijelie tu te aperi c-un toiag?\ Si purtat de biruinta sa ma-mpiedec de-un mosneag?”. Acestui discurs care se incheie pe un ton ridicat si amenintator, Mircea ii opune un raspuns ferm, demn si nepatimas: „De-un mosneag, da, imparate, caci mosneagul ce privesti\Nu e om de rand, el este domnul Tarii Romanesti.”. In aceste vorbe sta toata demnitatea si siguranta pozitiei sale. In spatele sau brava armata romana asteapta doar un semn pentru a-si apara pamantul stramosesc. Nu numai oamenii sunt implicati in apararea gliei, ci toata natura. „Si de-aceea tot ce misca-n tara asata, raul, ramul, \Mi-e preieten numai mie, iara tie dusman este”. Mircea nu se lasa impresionat de faima si laudele lui Baiazid si ii raspunde foarte realist ca in decursul timpului aceasta tara si acest popor a fost punct de rascruce in calea multor invadatori condusi de nume rasunatoare la vremea respectiva, dar acestea au trecut precum apa peste pietre si de multe ori plaiurile Tarii Romanesti au fost loc de inmormantare pentru acestea. Mircea nu se poate lauda cu victorii stralucite ca ale lui Baiazid si nici nu a purtat vreodata batalii asa de importante, dar intotdeauna si-a aparat pamantul si nevoile si neamul cu mare indarjire. Mircea nu este laudarios si nici nu vrea sa-l sperie pe marele sultan, de aceea nu ii spune decat adevarul despre istoria acestei tari. Baiazid il lasa sa vorbeasca si se cam inspaimanta de vorbele acestea, dar nu lasa sa se vada. „Mosneagul” Mircea isi probeaza toate faptele si vorbele pe campul de batalie, iar Baiazid trece prin momente groaznice din care nu se stie cum va iesi.

Caracterizarea celor doi conducatori de osti se face prin discursul acestora. Cartacterizarea este indirecta, deoarece se face chiar prin spusele lor. Mircea reprezinta personajul binelui, iar Baiazid este personajul negativ, din lupta intre bine si rau. Mircea este plin de calitati, si omenesti, dar si de bun strateg.

Mircea este milos, atunci cand nu vrea sa sacrifice oamenii de pomana, mai ales ca ei sunt nevinovati, este un bun conducator pentru ca isi pastreaza armata intr-o ordine desavarsita si soldatii sunt foarte bine pregatiti. Mosnegutul din Tara Romaneasca este, poate cel mai viteaz osten din toata armata pentru ca el este primul care se avanta in lupta. Mircea stie sa faca distingtia dintre o persoana care vrea sa-l intimideze prin vorbele sale si cineva ca vorbeste doar pe un ton ridicat, astfel ca Mircea este un om foarte destept si siret atunci cand este nevoie.

Baiazid este orgolios, plin de ingamfare si vorbeste arogant. Chiar daca are osti multe, el nu a stiut sa le foloseasca, dar si oastea dusmana a fost foarte curajoasa si a lovit ca gerul si crivatul. Conducatorul otoman este rau si crud, pentru ca pe el nu-l intereseaza daca mor ostenii lui in lupta, dar aceasta este castigata. El este dornit sa lupte, sa cucereasta tot mai mult pamant.

In poemul Scrisoarea III, Eminescu prezinta si lupta dintre bine si rau, din care intotdeauna binele invinge.